

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg J. F. Kennedyja 11

P-98/2025

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Maji Jurovicki u pravnoj stvari tužitelja DRUGA FUNDACIJA SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, zastupana po punomoćniku Domagoju Tomić, odvjetniku iz Zagreba, Ulica Franje Župana 18, protiv tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, zastupan po punomoćniku Branku Bulatu, odvjetniku u Zagrebu, Ilica 1/A, radi utvrđenja i isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 19. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika tužitelja odsutnosti uredno pozvanog tuženika, s danom objave 9. lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 6. Ugovora o kreditu broj: 5140030243-60010445437/2005 sklopljenog 27. svibnja 2005. između Ivice Somljačan kao korisnika kredita s jedne strane i Slavonska banka d.d., kao kreditora s druge strane i to u dijelu koji glasi:

„Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,00 % (jedan posto) jednokratno, unaprijed.“

II. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 100,80 €, sa zakonskom zateznom kamatom, tekućom od 31. srpnja 2006. do isplate po stopi koja je:

- do 31.12.2007. godine, određena Uredbom o visini stope zatezne kamate;
- od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine, određena za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena,
- od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine, određena za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,
- od 01.01.2023. godine do 29.12.2023. godine, određena za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena,
- od 30.12.2023. godine do isplate, određena uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju parnične troškove u iznosu od 1.026,55 €, sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 9. lipnja 2026. do isplate, određenom uvećanjem referentne stope (kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 312,50 € kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da su pravni prednik tuženika kao kreditor i Ivica Somljačan, 27. svibnja 2005. sklopili ugovor o namjenskom kreditu bez depozita broj 5140030243-60010445437/2005, a čl. 6., ugovoreno je naplaćivanje administrativne naknade, i to na način da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga u iznosu od 1,00 % (jedan posto) jednokratno, unaprijed koja naknada je od korisnika kredita naplaćena 31. srpnja 2006. u iznosu od 100,80 €.

Ugovorom o kreditu tuženik stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 16.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Tvrdi da je Ugovor o kreditu tipski ugovor, kojeg je unaprijed u cijelosti sastavio tuženik, koji je pri tom postupao u okviru svoje trgovačke djelatnosti, dok je korisnik kredita imao svojstvo potrošača, u smislu odredbe čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/2003., dalje u tekstu: ZZP/03), budući da je navedeno da je kredit stambeni, a ne u svrhu obavljanja nekog zanimanja ili eventualne poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti. Korisnik kredita da je, dakle, u odnosu na tuženika bio u podređenom, slabijem položaju, koji nije imao mogućnost pregovaranja o sadržaju predmetne odredbe o ulaznoj naknadi, kao sastavnom dijelu, od strane tuženika unaprijed pripremljenog Ugovora o kreditu, a niti da mu je navedena odredba bila pojašnjena od strane tuženika pa je time prouzročena očigledna neravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita, a tuženik da je postupao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Ističe da je odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a/03 određeno da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. istog članka određeno da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca, kao što to i jest slučaj s predmetnim Ugovorom o kreditu. Tužitelj smatra da je ugovorna odredba o naknadi za obradu zahtjeva za odobravanje kredita nepoštena, a time, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP/03, ništetna. Napominje da je i Sud Europske unije u presudama C-84/2019 i C-224/2019 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem, tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i neproporcionalni. S obzirom da je u slučaju ništetnosti ugovora, svaka strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila temeljem takva ugovora (čl. 323. ZOO-a), to je i korisnik kredita imao prema tuženiku tražbinu povrata iznosa od 100,80 € plaćenog temeljem ništetne odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu. Ugovorom o ustupu/prijenosu tražbine Ivica Somljačan je tu tražbinu ustupio tužitelju

koji u ovom postupku zahtijeva da se utvrdi ništetnom odredba čl. 6. Ugovora o kreditu te da se naloži tuženiku isplata iznosa od 100,80 € s zateznim kamata od 31. srpnja 2006. do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor zastare i previsoku naznačenu vrijednost predmeta spora. Navodi kako je u članku 6. Ugovora o kreditu jasno navedeno kako se prije isplate kredita korisniku kredita jednokratno odbijaju troškovi u iznosu od 1,00 % iznosa kredita čime nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, dalje ističe kako ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,00 % iznosa kredita nije narušeno ni načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 3. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZPP/03. Smatra da je nesporno kako je tuženik ima troškove obrade kredita te da su ti troškovi navedeni u točno određenom iznosu u odredbi čl. 6. Ugovora o kreditu kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Dakle, odredba čl. 6. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva odnosno tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat koju obvezu i u kojem iznosu preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZPP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZPP/03 odnosno ništetna. Tuženik pojašnjava kako prilikom odobravanja kredita ima troškove osoblja, obrade kredita i razne druge troškove koje su u obvezi platiti klijenti slijedom čega predlaže tužbeni zahtjev odbiti.

3. U očitovanju na odgovor na tužbu tužitelj ističe kako je prigovor zastare neosnovan jer za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnog ugovora, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne stranke dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću odluke kojom će biti odlučeno o ništetnosti. Tužitelj podneskom ponavlja sve izneseno u tužbi i dostavlja dodatnu sudsku praksu.

4. Sud je u dokaznom postupku temeljem čl. 220. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 62/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 dalje ZPP) proveo dokaze uvidom u dokumentaciju i to u povijesni izvadak iz sudskog registra (list 6 do 361 spisa), u obavijest o ustupu tražbine (list 362 i 368 spisa), u ugovor o ustupu /prijenosu tražbine (list 363 do 367 spisa), u isplatni nalog (list 369 spisa), u otplatni plan (list 370 do 372 spisa), u obavijest o promjenama kamatnih stopa (list 373 spisa), u pregled prometa za klijenta (list 374 do 385 spisa), u specifikaciju uplata (list 386 do 391 spisa), u isplatni nalog-obračun (list 200 spisa), u ugovor o namjenskom kreditu bez depozita (list 392 do 399 spisa), u izvadak po transakcijskom računu (list 400 do 413 spisa), u proceduru za rad u LOM@S-u (list 424 do 479 spisa) i saslušao svjedoka Ivicu Somljačan.

Sud je pročitao i sudsku praksu koju su stranke dostavile u spis.

5. Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, utvrđeno je da je tužbeni zahtjev osnovan

6. Predmet spora jest utvrđenje ništetnosti odredaba čl. 6. Ugovora o kreditu te povrat iznosa kojeg je tuženik primio od korisnika kredita, Ivica Somljačan temeljem te odredbe.

7. Među strankama nije sporno da je naknada za obradu kredita u iznosu od 100,80 € naplaćena 31. srpnja 2006. pa je tužitelj odustao od provođenja financijskog vještačenja.

8. Među strankama je sporno da li je navedena ugovorna odredbe Ugovora o kreditu ništetna, da li je eventualna tražbina potrošača povrata preplaćenog po toj ugovornoj odredbi mogla biti ustupljena tužitelju, je li nastupila zastara utuženog potraživanja.

9. Prema odredbi čl. 3. t. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine, broj: 96/2003., dalje u tekstu: ZZP-a/03), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu a predmetni Ugovor o kreditu sklopljen je 9. kolovoza 2005., potrošač je svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti, dok je, prema odredbi točke 2. istog članka, trgovac svaka osoba koja nudi ili sklapa pravne poslove, odnosno nastupa na tržištu u okviru svog zanimanja, ili svoje djelatnosti.

10. Ništa u Ugovoru o kreditu ne upućuje na to da je Ivica Somljačan sklopio taj ugovor kako adaptirao kuću koja bi mu trebao služiti u svrhu obavljanja njegovog zanimanja, određene poslovne aktivnosti ili poduzetničke djelatnosti, a niti bi to proizlazilo iz bilo kojeg drugog dokaza iz predmetnog spisa, slijedom čega se zaključuje da je Ivica Somljačan Ugovor o kreditu sklopio kao potrošač s tuženikom, kreditnom institucijom u čiji redovni predmet poslovanja ulazi odobravanje kredita, dakle, tuženik je u tom ugovoru imao ulogu trgovca te da nije mogla pregovarati o uvjetima kredita a ugovor je sastavio tuženik.

11. Iz iskaza svjedoka Ivica Somljačan proizlazi da je 2005. podigao stambeni kredit za renoviranje kuće u iznosu od 16.000,00 CHF u kojoj kući i danas živi. U banci mu nitko nije objasnio uvjete kreditiranja niti da će mu naplatiti neku naknadu za obradu kredita, nego su mu samo dali već napisani ugovor kojeg je potpisao. Nikada nije imao firmu niti obrt pa tako ni u vrijeme podizanja kredita.

12. Prema odredbi čl. 81. st. 1. ZZP-a/03 ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

13. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81. st. 2. ZZP-a/03).

14. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZPa/03). 22. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84. ZZPa/03).

15. Nepoštena ugovorna odredba je ništava (čl. 87. ZZP-a/03).

16. Pojedinačno pregovaranje znači da je korisniku kredita bilo dopušteno pregovarati s bankom oko sadržaja pojedinih odredbi Ugovora o kreditu.

17. Naime, ugovorom o kreditu banka se obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno (čl. 1021. ZOO-a, koji sadržajno odgovara odredbi čl. 1065. Zakona o obveznim odnosima /Narodne novine, broj: 53/1991., 73/1991., 3/1994., 111/1993., 107/1995., 7/1996., 91/1996., 112/1999., 88/2001., dalje u tekstu: ZOO/91/).

18. Dakle, predmet ugovora o kreditu jest pozajmljivanje određenog iznosa novca s obvezom njegova povrata, nakon određenog vremena, a korisnik kredita za to korištenje tuđeg novca plaća cijenu u vidu ugovorenih kamata, za vrijeme dok pozajmljeni iznos u potpunosti ne vrati.

19. Tako je bilo ugovoreno i predmetnim Ugovorom o kreditu. Dakle, korisniku kredita stavljen je na raspolaganje novčani iznos od 16.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora važećem na dan korištenja, radilo se o stambenom kreditu za adaptaciju kuće a korisnik ga je trebao vratiti u roku od 10 godina u jednakim mjesečnim anuitetima time da su kamate ugovorene po promjenjivoj kamatnoj stopi, koja je u vrijeme sklapanja ugovora iznosila 4,90 % godišnje (čl. 3. Ugovora o kreditu).

20. Iz toga proizlazi da odredba čl. 6. Ugovora o kreditu kojom se, pored obveze plaćanja ugovorenih kamata na korištenju glavnice kredita, ugovara plaćanje dodatne jednokratne naknade (za samu obradu i odobravanje kreditnog zahtjeva), a iznos koje naknade se odbija od iznosa odobrenog kredita, ne može biti i nije niti predmet niti cijena Ugovora o kreditu. Stoga je uopće bespredmetno utvrđivati jesu li te odredbe bile jasne, lako razumljive i lako uočljive, u smislu odredbe čl. 84. ZZP-a/03, budući da je taj test potrebno provesti samo kada se radi o odredbi koja predstavlja predmet i/ili cijenu ugovora, u kojem slučaju, kada se radi o odredbi koja čini predmet i/ili cijenu ugovora, a koja je jasna, razumljiva i uočljiva, ne bi bilo dopušteno ocjenjivati poštenje te odredbe.

21. Tuženik nije uspio dokazati da je zaposlenik banke koji je neposredno pregovarao s korisnikom kredita istoga informirao o tome koji troškovi se podmiruju plaćanjem naknade iz čl. 6. Ugovora o kreditu, već iste po prvi puta specificira u ovom postupku, svodeći iste na troškove radnji koje zaposlenici banke redovno poduzimaju u okviru svog radnog mjesta prilikom sklapanja ugovora o kreditu.

22. Sud napominje da zaposlenici tuženika (bilo da se radi o osobnim bankarima, bilo da se radi o zaposlenicima u IT ili nekoj drugoj službi) za svoj rad primaju plaću, koja ne ovisi o broju ugovorenih kredita niti o iznosu odobrenih kredita. Isto tako, niti materijalni troškovi tuženika ne ovise o tim parametrima (o vrsti i iznosu odobrenog kredita), već bi ti troškovi trebali u jednakom iznosu teretiti svaki ugovor o kreditu, a obzirom da iz samih navoda tuženika proizlazi da je visina ulazne naknade ovisila o vrsti odobrenog kredita te o visini odobrenog kreditnog iznosa, to znači da su korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćali ujedno i veću naknadu, iako ista nije imala uporište u stvarnim troškovima tuženika (tuženik zbog toga što je odobrio nekom klijentu viši iznos kredita nije mogao imati veće troškove obrade kreditnog zahtjeva).

23. U zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici su dužni pridržavati se načela savjesnosti i poštenja (čl. 4. ZOO-a).

24. Postupanje sukladno načelu savjesnosti i poštenja podrazumijeva da su sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno, uz uvažavanje interesa obiju strana, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa

25. S obzirom da u slučaju da korisnik kredita nije pristao platiti naknadu za obradu i osiguranje kredita (čl. 6. Ugovora o kreditu), do sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu ne bi niti došlo (ugovor je unaprijed pripremljen od strane tuženika, bez mogućnosti pregovaranja o sadržaju pojedinih odredaba, po principu "uzmi ili ostavi"), da se plaćanjem te naknade ne podmiruju stvarni troškovi koje je tuženik imao uslijed sklapanja predmetnog ugovora te da se ta naknada naplaćuje iz iznosa odobrenog kredita, tako da se korisniku kredita faktično stavlja na raspolaganje manji iznos kredita, dok mu se ugovorne kamate obračunavaju na cjelokupni odobreni iznos kredita, to proizlazi da je ugovaranjem odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, protivno načelu savjesnosti i poštenja, prouzrokovana značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu korisnika kredita kao potrošača.

26. Stoga je navedena odredba nepoštena, a time i ništetna (čl. 81. st. 1. i čl. 87. ZZP-a/03).

27. U konkretnom slučaju nije ništetan cijeli Ugovor o kreditu, već samo navedeni dio odredbe čl. 6. Ugovora.

28. Naime, ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen (čl. 324. st. 1. ZOO-a).

29. Posljedica ništavosti navedene odredbe o tzv. ulaznoj naknadi jest ta da je potrošač (korisnik kredita) Ivica Somljačan imao prema tuženiku tražbinu povrata novčanog iznosa kojeg je tuženik stekao temeljem tih ništetnih odredaba, dakle, u okviru instituta stjecanja bez pravne osnove, imao bi pravo na povrat onog što je primjenom navedene odredbe platio tuženiku, sve sukladno odredbi čl. 323. st. 1. u vezi čl. 324. st. 1. ZOO-a o pravnim posljedicama ništetnosti ugovora ili njegovih pojedinih odredbi te čl. 1111. st. 1. ZOO-a o stjecanju bez pravne osnove.

30. Visina naknade koju je Ivica Somljačan platio tuženiku po osnovi odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu nije sporna i ista iznosi 100,80 € te je naplaćena 31. srpnja 2006.

31. Navedena tražbina, kao i svaka druga tražbina, osim onih čiji je prijenos zabranjen zakonom ili je strogo osobne naravi ili se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugog, može biti predmetom ustupa (čl. 80. st. 1. ZOO-a).

32. Primatelj tražbine (cesionar) ima prema dužniku (cesusu) ista prava koja je ustupitelj tražbine (cedent) imao prema dužniku do ustupanja (čl. 84. st. 1. ZOO-a).

33. Iz predmetnog Ugovora o ustupu tražbine proizlazi da Ivica Somljačan ustupio tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku po osnovi povrata preplaćenih iznosa po osnovi valute, kamata i svih plaćenih naknada nastalu temeljem ništetnih odredbi Ugovora o kreditu (čl. 1. i 2. Ugovora o ustupu tražbine).

34. Valja istaknuti da je tražbina dovoljno određena ako su u ugovoru jasno naznačeni vjerovnik, dužnik i pravni temelj iste, a ista je određiva ako ugovor sadrži dovoljno podataka temeljem kojih se ti elementi mogu odrediti (čl. 272. st. 1. ZOO-a).

35. U konkretnom slučaju Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, dok je samo utvrđivanje visine iste ostavljeno za kasnije, s obzirom da se taj iznos, ako je sporan, bez provođenja financijskog vještačenja ne može utvrditi.

36. Stoga je tražbina koja se ustupa jasno određena, a time je i sama činidba ugovora jasno određena pa nema mjesta zaključku o ništetnosti predmetnog Ugovora o ustupu tražbine zbog neodređenosti činidbe, u smislu odredbe čl. 269. i 270. st. 1. ZOO-a.

37. Potpuno je nebitno što tužitelj nema svojstvo potrošača, jedino je relevantno da je na njega prenesena tražbina potrošača nastala primjenom ništetne odredbe čl. 10. (potrošačkog) Ugovora o kreditu.

38. Ovo stoga, što se radi o prenosivoj imovinsko – pravnoj tražbini čiji se objektivni identitet prijenosom na drugog vjerovnika ne mijenja, dakle, promjenom osobe vjerovnika nije promijenjen identitet tražbine koja se ustupa, što je osobito vidljivo iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a prema kojoj primatelj tražbine (cesionar) ima prema dužniku (cesusu) ista prava koja je ustupitelj tražbine (cedent) imao prema dužniku do ustupanja.

39. Novčane tražbine potrošača nisu strogo osobne tražbine, niti se njihova narav protivi ustupanju, a niti je prijenos istih zabranjen zakonom, dakle, iste su prenosive kao i većina novčanih tražbina, bez obzira na svojstvo njihova nositelja (tako i Sud EU, u presudama C-383/18 od 11. rujna 2019. i C-519/19 od 1/8. studenog 2020.).

40. Slijedom navedenog, tužitelj je aktivno legitimiran potraživati od tuženika ono što je isti primio od Ivice Somljačan u ispunjenju Ugovora o kreditu primjenom ništetne odredbe o ulaznoj naknadi.

41. Tražbina povrata stečenog bez pravne osnove zastarijeva protekom općeg zastarnog roka od 5 godina koji načelno počinje teći prvog dana nakon dana kada je stjecatelj nešto stekao (čl. 215. st. 1. i čl. 225. ZOO-a), ali prema pravnom shvaćanju kojeg je Vrhovni sud Republike Hrvatske zauzeo na sjednici Građanskog odjela održanoj 30. siječnja 2020., a kojeg prihvaća i ovaj sud, zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

42. S obzirom da odredbe čl. 6. Ugovora o kreditu još uvijek nisu utvrđene ništetnima pravomoćnom sudskom odlukom, to zastara u konkretnom slučaju nije niti počela teći.

43. Stoga je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti odredaba dijela čl. 5. Ugovora o kreditu i za isplatu iznosa od ukupno 100,80 € s zateznim kamatama.

44. Zatezne kamate obračunavaju se od dana kada je tuženik predmetnu naknadu naplatio, dakle, po osnovi ulazne naknade od 31. srpnja 2006., iz razloga što je tuženik taj koji je inzistirao na ugovaranju predmetne naknada, bez mogućnosti odbijanja od strane druge strane, protivno načelu savjesnosti i poštenja, narušavajući pri tom ravnopravnost u pravima i obvezama ugovornih strana, što znači da je bio nepošten pa mora platiti zatezne kamate od dana stjecanja navedenih naknada (čl. 1115. ZOO-a).

45. Odluka o troškovima postupka iz toč. III. i IV. izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 2. čl. 155. i čl. 164. st. 1. i 2. ZPP-a i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Narodne novine, broj: 138/23, dalje: Tarifa)

46. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu i podneska od 14. ožujka 2025. u iznosu od po 200,00 € (Tbr. 8. 1.), za zastupanje na ročištu 16. veljače 2026. i 19. svibnja 2026. u iznosu od po 200,00 € (Tbr. 9. 1. a), trošak pristupa na ročište za objavu presude u iznosu od 100,00 € (Tbr.9.3.), ukupno 900,00 €.

Tužitelju je priznat i trošak za pristup na ročište svjedoka Ivica Somljačan iz Osijeka u Zagreb i natrag u iznosu od 336,00 €, kao i zatraženi trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 € (čl. 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama (Narodne novine, broj 118/2018 i 51/23; dalje: ZSP i Tar. br. 1. t. 1. Uredbe o Tarifi sudskih pristojbi – Narodne novine, broj: 37/23 dalje: Uredba), kao i trošak sudske pristojbe na presudu Tbr. br. 2. t. 1. Uredbe u iznosu od 100,00 € . Dakle, tužitelju je priznat parnični trošak u iznosu od 1.026,55 € slijedom čega je odlučeno kao u toč. III. izreke presude.

47. Odluku o parničnom trošku iz toč. IV. izreke presude sud je donio primjenom odredbe čl. 154. st. 1. ZPP-a s obzirom da je tuženik u cijelosti izgubio parnicu, pa je njegov zahtjev za naknadu parničnih troškova u iznosu od 312,50 € odbijen kao neosnovan.

U Zagrebu 9. lipnja 2026.

Sudac:
Maja Jurovicki

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 15 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 15 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem informacijskog sustava.

DNA

- tužitelju po punomoćniku
- tuženiku po punomoćniku
- kal 30 dana

Broj zapisa: **9-30889-26c8b**

Kontrolni broj: **0144a-d67f1-713cc**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.